

ת"פ 18521/01/15 - מדינת ישראל נגד קינגסלי מאמיו אוקורו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18521-01-15 מדינת ישראל נ' אוקורו

בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

מדינת ישראל:

ע"י ב"כ עו"ד ורד ליכטר-סול

המאשימה

נגד

קינגסלי מאמיו אוקורו

ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשלושת האישומים שבהם הוא הואשם בכתב האישום, בעבירות כדלקמן:

באישום 1 (אירוע מיום 27.8.14) - בעבירות של **חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות**, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ו**בריחה ממשמורת חוקית**, לפי הוראות סעיף 257(1) לחוק העונשין.

באישום 2 (אירוע מיום 5.8.14) - בעבירה של **אינומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

באישום 3 (אירוע מיום 3.1.15) - בעבירות של **חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות**, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, ו**אינומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

2. פרטי עובדות האירועים נקבעו בהרחבה בהכרעת הדין, והמעין יעין שם. בקצירת האומר ולצרכי גזר הדין בלבד, יצוין כי מדובר בעבירות שבוצעו על רקע סכסוך שפרץ בין הנאשם לבין שותפיו לדירה, ובהם המתלונן. הן הנאשם והן שותפיו האמורים הינם נתינים זרים, שמוצאם ברפובליקה הפדראלית של ניגריה (להלן - ניגריה). יחד עם זאת, כך לטענת הנאשם, המתלונן ושני עדי התביעה הנוספים - שמוצאם לדבריו ממדינה אחרת מהמדינה (בניגריה) ממנה הנאשם הגיע - רקמו נגדו קנוניה על מנת לסלקו מהדירה.

3. הנאשם אף הוסיף וטען שהאירועים האלימים, מושא כתב האישום, היו אירועים בהם דווקא הוא נאלץ להתגונן מפני תקיפות מצד המתלונן. ואולם, טענותיו אלה של הנאשם נדחו בהכרעת הדין ובית המשפט העדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם (ר' בפסקה 34 ואילך להכרעת הדין). יש להדגיש, כי מדובר באירועים בהם נקט הנאשם באלימות חמורה. באירוע מושא אישום 1 תקף הנאשם את המתלונן באמצעות מוט ברזל, וגרם לו בין השאר לשבר בברך. באירוע מושא אישום 3 תקף

עמוד 1

הנאשם את המתלונן כשהוא משתמש בפטישים. הנאשם אף הכה בראשו של המתלונן בפטיש. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה חמורה במצחו, שבעטיה הוא נדרש לטיפול בבית החולים ולתפרים.

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

4. ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, ואף ציינה כי אין לנאשם הרשעות קודמות בישראל. יחד עם זאת ביקשה ב"כ המאשימה להחמיר עם הנאשם. לשיטתה, הנאשם פעל כלפי המתלונן באלימות מזעזעת, שאך בדרך נס לא הסתיימה בתוצאות חמורות בהרבה מאלה שנגרמו בפועל. לגישתה, המעשים מלמדים על כוונה לפגוע ולחבול, ומכאן על מבצע, דהיינו הנאשם, שהאלימות טבועה באופיו.
5. לגישת ב"כ המאשימה, האישומים בהם הורשע הנאשם מהווים שלושה אירועים נפרדים, שבהתאם להוראות חוק העונשין יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד ואחד מהם. בנסיבות אלה, ועל רקע מדיניות הענישה הנהוגה על פי פסיקה שהגישה, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחמים עונש הולמים כלהלן:
באישומים 1 ו-3 - בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל, בכל אישום בנפרד.
באישום 2 - בין ענישה צופה פני עתיד לבין 6 חודשי מאסר בפועל.
6. באשר לגזירת העונש בתוך מתחמי העונש ההולמים עתרה ב"כ המאשימה לעונש שהינו במחצית המתחמים. יחד עם זאת הדגישה ב"כ המאשימה את הצטברותם של האירועים והמסוכנות הברורה הנשקפת מהנאשם. על רקע זה עתרה ב"כ המאשימה לעונש מאסר בפועל כולל שלא יפחת משלוש שנות מאסר, עונש שלשיטתה נותן ביטוי הולם לחומרתם של שלושת האירועים שבגינם הורשע הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 21). עוד עתרה ב"כ המאשימה לענישה נלווית, הכוללת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי הולם למתלונן.
7. ב"כ הנאשם עתר, מצידו, להקלה בעונשו של מרשו. כראיות לעונש ביקש ב"כ הנאשם להשמיע את דבריה של גב' שרית לוי, זוגתו הישראלית של הנאשם, ובית המשפט התיר לו את מבוקשו. גב' לוי נשאה אפוא דברים וסיפרה כי היא זוגתו של הנאשם החל מתקופה של כשנה עובר למעצרו. לדבריה, הנאשם הינו אדם רגיש, טוב ומיטיב, שסעד אותה במחלתה ותמיד עזר לה (ר' בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 18 ואילך).
8. לעניין הענישה הדגיש ב"כ הנאשם, בהתאם להוראות הדין, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לבחון ולקבוע תחילה אם העניין המובא בפניו כולל אירוע אחד או יותר. לגישתו, במקרה דנא - על פי מבחן ה"קשר ההדוק", שנקבע לצורך זה בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2014) (להלן - עניין ג'אבר) ושאומוץ בפסיקה מאוחרת יותר - שלושת האישומים דנא עוסקים ב"אירוע" אחד בלבד. לשיטת ב"כ הנאשם, עסקינן כאן בסכסוך אחד בין הנאשם לבין עדי התביעה, כאשר כל אחד מהאישומים עוסק ב"חוליה" שונה של אותו הסכסוך ממש. לפיכך, כך לטענתו, לא ניתן לנתק בין חוליות אלה, וממילא לא ניתן לומר שעסקינן במספר אירועים נפרדים.
9. באשר לקביעת מתחם העונש ההולם, בגין ה"אירוע האחד" (כנטען), הפנה ב"כ הנאשם

לפסיקה מקלה, שממנה ביקש לגזור מתחם עונש הולם מתוך בהרבה מזה לו טענה ב"כ המאשימה. לגישת ב"כ הנאשם, בתי המשפט מקלים בכגון דא, ומתחם העונש ההולם במקרה דנא צריך לעמוד על עונש שבין מאסר בפועל למספר חודשים, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל (ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 7).

10. באשר לגזירת עונשו של הנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, עתר ב"כ הנאשם לענישה ברף הנמוך של המתחם. ב"כ הנאשם הדגיש כי לנאשם אין עבר פלילי מכל סוג שהוא, והוא אדם בודד החי רחוק ממולדתו. בדידותו של הנאשם אף תקשה עליו מאוד ריצוי עונש של מאסר בפועל, וזאת הן בשל היעדר תמיכה משפחתית והן בשל קשיי תקשורת הנובעים מאי ידיעת השפה ואי הכרת הארץ ומנהגיה. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הנאשם רק מבקש לסיים את ריצוי עונשו ולחזור לארץ מולדתו ואזרחותו, היא ניגריה.

11. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, ביקש סליחה על מעשיו. הנאשם ציין כי הוא כבר מצוי מזה חודשים ארוכים במעצר, שקשה עליו, והדגיש כי הוא רק מחפש עבודה ולא רוצה בעיות (ר' בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 8).

קביעת מתחמי העונש ההולמים:

ג.

12. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

(1) קביעת מספר ה"אירועים":

13. כפי שטען ב"כ הנאשם, ובצדק, על פי ההסדר החקיקתי שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין בית המשפט נדרש לקבוע, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, אם העניין המובא בפניו כולל "אירוע" אחד או יותר.

14. דא עקא, שהפעלת מבחן ה"קשר ההדוק" - שנקבע בעניין **ג'אבר** לצורך זה - מביאה למסקנה כי במקרה דנא כל אחד מהאישומים מגלם "אירוע" שהינו נפרד ועצמאי. על פי המבחן האמור, על בית המשפט לקבוע את מספר ה"אירועים" בעניין שלפניו בהתאם להתקיימותו של קשר ענייני הדוק בין פעולותיו השונות של הנאשם. קשר כאמור ברגיל ימצא כאשר תתקיים בין הפעולות סמיכות זמנים, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית. יחד עם זאת, "המובן שניתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת" (ר' בפסקה 5 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז בעניין **ג'אבר**).

15. במקרה דנא לא ניתן לדבר על סמיכות זמנים או על "תכנית עבריינית" אחת, והנאשם אף לא טען כי מדובר בתכנית כזו. עסקין בשלושה אירועים, שאינם סמוכים בזמן, והדבר בולט במיוחד בפער

הזמנים שבין שני האירועים העיקריים - האירוע מושא אישום 1 מחד גיסא והאירוע מושא אישום 3 מאידך גיסא. עצם העובדה שברקע הדברים עומד סכסוך מתמשך של שותפים-לדירה אינו הופך את האירועים לאירוע יחיד, ובוודאי שאין בקיומו של סכסוך כאמור כדי להצדיק תקיפות חוזרות ונשנות.

16. זאת ועוד: האירועים המתוארים בכל אחד מהאישומים הם אירועים מוגדרים ומתוחמים היטב, שלכל אחד מהם רקע ונסיבות ספציפיות משלו, וזאת אף לפי גרסת הנאשם עצמו (להתייחסות הפרטנית ר' בהכרעת הדין). לפיכך, אין לומר כי קיים "קשר הדוק" ביניהם. אין זה נכון אפוא - ואף אין זה ראוי - להגדיר את האישומים דנא כ"אירוע" אחד.

17. לבסוף, בהקשר זה לא למותר להעיר כי על פי מבחן ה"קשר ההדוק" בית המשפט צריך גם לבחון אם כל אירוע כולל "מעשה" אחד או יותר, ובהתאם לכך לקבוע את מתחם העונש ההולם. בנסיבות אלה, אף אם היה מקום לראות את הפרשה דנא כ"אירוע" אחד בלבד, הרי היה מקום לקבוע שמדובר באירוע הכולל שלושה "מעשים" נפרדים ולקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם.

(2) קביעת מתחמי העונש ההולמים:

18. אירועי האלימות בהם הורשע הנאשם - אישום 1 ואישום 3 - הם אירועים חמורים, שבמהלכם הוכה המתלונן קשות. ביצוע העבירות פגע אפוא בערכים החברתיים של הגנה על שלום גופו של הפרט, וזאת במידה ניכרת נוכח טיב הפגיעות במתלונן. יחד עם זאת, אין לקבל את עמדת ב"כ המאשימה כי מדובר באירועים הזוהים בחומרתם. האירוע מושא אישום 1 היה אמנם אירוע אלימות חמור, אך לא חמור באופן מיוחד או יוצא דופן. להבדיל, האירוע מושא אישום 3 כלל אלימות חמורה במיוחד. אכן, כמעט אין צריך לומר שמכות פטיש המכוונות לראש - קל וחומר למצח - הינן בגדר אלימות חמורה, שאך כפסע בינה לבין תוצאות חמורות ביותר, לרבות מוות ממש.

19. ב"כ הצדדים הגישו לפניי פסיקה, זה בכה וזה בכה. יש להעיר, כי חלק מהפסיקה שהוגשה עניינה בגזרי דין שניתנו במסגרת הסדרי טיעון, כאלה ואחרים, ושעל כן אינה מתאימה לענייננו. בנוסף, חלק מהפסיקה עניינה במקרים שמלפני תחולתו של תיקון 113 לחוק העונשין וממילא אין בה דיון בכל הקשור למתחמי העונש ההולמים, הראויים בכגון דא. מכל מקום, כך או כך, האסמכתאות שהוגשו לפניי אינן מתאימות לנסיבותיו הספציפיות של המקרה דנא ונסיבות החומרה המאפיינות אותו, בפרט בהתייחס לאישום 3.

20. לפיכך - בהתחשב במכלול נסיבות העניין, ועל רקע השיקולים הרלוואנטיים שנקבעו בהוראות חוק העונשין (כאמור בפסקה 12 דלעיל) - אני קובע את מתחמי העונש ההולמים כלהלן:

באישום 1 - בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

באישום 2 - בין ענישה צופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות.

באישום 3 - בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

21. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, לכל אירוע, על בית המשפט להמשיך ולגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין ענינם לכאן. כל זאת, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

22. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין הרשעות קודמות כלשהן, ונתון זה יש כמובן לזקוף לזכותו. אכן, הנאשם הינו נתין זר, ועל כן אין למאשימה מידע אודות קורותיו ועברו בארץ מולדתו. ואולם, המסקנה המשפטית המתבקשת מכך היא שיש לראות את עברו של הנאשם כנקי לחלוטין.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של עדי התביעה, לרבות המתלונן. זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפט ופשיטא כי אין לזקוף את עצם ניהול המשפט לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, בבחינת "**מוֹדָה וְעֵזֵב יִרְחָם**" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג).

יש להדגיש, בהקשר זה, כי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום בו הוא מואשם הינה נסיבה מהותית לקולה. ראשית, בהודאת נאשם יש כדי לחסוך מהעדים, ובעיקר מהמתלוננים, הן את משאבי הזמן והן את המשאבים הנפשיים הכרוכים במעמד הקשה של מתן עדות בבית המשפט, לרבות במבחן החקירה שכנגד. שנית, ולא פחות חשוב מכך, בהודאת הנאשם בעובדות כתב האישום יש משום נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו - כלפי החברה בכלל וכלפי המתלוננים בפרט - ואף הפנמה של אחריות זו, כלפי עצמו.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו יליד שנת 1980, כבן 35 שנים כיום. כאמור, הנאשם הינו נתין זר מניגריה, שהגיע ארצה על רקע מצוקה כלכלית והלכה למעשה הוא חסר-כל. יתר על כן, הנאשם הינו זר ובודד בארץ, מתקשה בדיבור בשפה העברית ולפיכך מתקשה בתקשורת עם התושבים המקומיים, וגם בנתונים אלה יש להתחשב לקולת העונש. בהקשר זה יש לציין עוד, כי מקובל עליי טיעון ב"כ הנאשם שבנתונים הנ"ל יש גם כדי להקשות על תנאי ריצוי העונש של מאסר בפועל, שאינם קלים ממילא, ולהוסיף להם ממד נוסף של חומרה.

23. בהתחשב בכל הנתונים שפורטו לעיל, דומה כי בכל הקשור לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים כפות המאזניים מעוינות. בנסיבות אלה מקובל עליי אפוא טיעון ב"כ המאשימה, שלפיו יש לגזור את דינו של הנאשם באמצעם של מתחמי העונש ההולמים.

24. איני מקבל את עתירתה הנוספת של ב"כ המאשימה, להשתת ענישה כלכלית נוספת על הנאשם, לרבות בפיצויים למתלונן. כאמור, הנאשם הגיע ארצה לרקעה של מצוקה כלכלית והלכה למעשה הוא חסר-כל. בנסיבות אלה - ובפרט נוכח תקופת המאסר המשמעותית הנגזרת עליו בזה - אין מקום להוסיף ולהשית על הנאשם גם ענישה כלכלית נוספת. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם יש להניח כי בענישה כזו לא יהא אלא כדי להאריך את תקופת מאסרו; וכמעט למותר לציין שזו אינה המטרה העומדת ביסודה של ענישה כלכלית.

25. בתיק זה מדובר בשלושה אירועים נפרדים. יחד עם זאת, בנסיבות העניין כפי שפורטו לעיל יש מקום לגזור את דינו של הנאשם לעונש כולל אחד, וזאת בהתאם להוראות סעיף 40(ג) לחוק העונשין. בגזירת עונש כולל זה יש כמובן להתחשב במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, ולשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין העונש שייגזר; והכל בהתאם להוראות סעיף 40(ג) לחוק העונשין (באשר לדרך גזירת עונשו של נאשם, במקרה של ריבוי אירועים, ר' ביתר הרחבה בת.פ. 1382-09-13 **מדינת ישראל נ' אליהו ואח'** (2015), בפסקה 126 לגזר הדין ואילך).

26. יחד עם זאת, נוכח העובדה שב"כ המאשימה הגבילה למעשה את טיעונה, ברכיב המאסר בפועל, לעונש כולל של שלוש שנות מאסר, איני מוצא מקום לגזור על הנאשם עונש חמור מכך. כידוע, בית המשפט אינו שם עצמו קטיגור. לפיכך, הגם שבהתחשב בנסיבות העניין ונוכח חומרת מעשי הנאשם ניתן היה לגזור עליו עונש חמור יותר, אין הצדקה במקרה דנא לחרוג מעתירת המאשימה.

27. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר צוינו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו (3.1.15).

(ב) מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של איומים.

(ד) ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' חשוון תשע"ו, 21 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.